

РЕЗЮМЕ

Целью исследования является разработка теоретико-методологических основ относительно обеспечения финансовой безопасности национальных экономик в условиях неопределенности глобального развития.

Ключевые слова: финансовая безопасность, экономическая безопасность, национальная экономика, глобальное развитие, государственная политика.

SUMMARY

The research aims to develop theoretical and methodological bases relative financial security of national economies in the face of uncertainty of global development.

Keywords: financial security, economic security, national economy, global development, public policy.

ТЕНДЕНЦІЇ ТРАНСНАЦІОНАЛІЗАЦІЇ БАНКІВСЬКОГО КАПІТАЛУ В ГЛОБАЛЬНОМУ ЕКОНОМІЧНОМУ ПРОСТОРІ

Месечко І.М., аспірантка Національного інституту стратегічних досліджень (Київ)

Актуальність теми дослідження. Транснаціональний капітал став реальною силою, що фокусує рух світових фінансових ресурсів. Глобальні процеси трансформують його базові ознаки та відносять сутнісну видозміну визначальних функцій від традиційних до ролі першооснови, каталізатора та індикатора розвитку глобального фінансового ринку. Транснаціоналізація - якісно новий етап інтернаціоналізації господарського життя, який характеризується різким зростанням ролі зовнішніх факторів розвитку всіх держав і створенням транснаціонального капіталу. Цей процес характеризується переміщенням транснаціонального капіталу з країн з його відносно надлишковою кількістю в країни, де він знаходиться в дефіциті, проте в надлишку є інші чинники виробництва (праця, земля, корисні копалини), що не можуть бути раціонально використані у відтворювальних процесах через нестачу капіталу.

Одним з головних проявів інтенсивного розвитку процесу транснаціоналізації є домінуюча роль транснаціональних банків (ТНБ) в фінансових системах більшості країн, що є головними носіями банківського капіталу. Транснаціоналізація банківського капіталу передбачає залучення капіталу на міжнародний фінансовий ринок, загострення конкуренції в світовому та національному аспектах, розширення діяльності іноземних банків.

Аналіз останніх публікацій і постановка проблеми. Значний внесок у дослідження процесів транснаціоналізації банківського капіталу зробили відомі зарубіжні вчені: Дж.Бейлі, П. Бодіно, Н. Діхел, Є. Доруччі, Д. Йоргенсон, К. Фабрі, У. Шарп, в тому числі російські – С. Андрєєв, І. Розинський, А. Удовенко. Оцінка впливу ТНБ на приймаючу країну відображена в дослідженнях вітчизняних науковців: Г. Баянт, Д. Гуртова, І. Зарицької, Л. Ключко, О. Мазуренка, А. Мороза, І. Школьник та ін.

Аналіз існуючих досліджень свідчить про потребу більш глибокого вивчення домінуючої ролі ТНБ у фінансових системах більшості країн, чинників та рушійних сил транснаціоналізації та дослідження зарубіжного досвіду регулювання цих процесів.

Мета дослідження – оцінка тенденцій транснаціоналізації банківського капіталу в глобальному економічному просторі.

Об'єкт дослідження – процеси транснаціоналізації світової економічної системи.

Предмет дослідження – головні тенденції розвитку транснаціоналізації банківського капіталу, що обумовлюють взаємозалежність національних економік на світовому рівні.

Результати дослідження. Процеси транснаціоналізації характеризується поширення сфери економічних інтересів ТНБ у всіх частинах світу, що забезпечується шляхом досягнення банківським капіталом глобального рівня концентрації та централізації [1, с. 355]. ТНБ утворилися на основі найпотужніших комерційних банків здебільшого промислово-розвинутих країн, які займають провідні позиції на національних ринках. Транснаціональний банківський капітал дедалі активніше виконує посередницьку функцію в обміні знаннями, формує сукупну робочу силу в банківській сфері на інтернаціональній основі. Посилення транснаціоналізації зумовлене прискоренням інтернаціоналізації, зростанням обсягів міжнародних фінансових операцій, активізацією зовнішньоекономічної діяльності та рухом інвалютного капіталу.

Транснаціоналізація банківського капіталу є процес підсилення ролі ТНБ у світовій економіці, який характеризується переміщенням значної частини активів банків за кордон, базуванням за межами країни банківських послуг, налагодженням довгострокових зв'язків із промисловими компаніями за кордоном, передачею інформації, нових технологій, досвіду ведення банківської справи. Транснаціоналізація банківського капіталу проявляється в економічній експансії глобальних банківських монополій через механізми міжнародних злиттів та поглинань. Головними рушійними силами при цьому виступають інтернаціоналізація виробничого капіталу, ліквідація бар'єрів на шляху транскордонних фінансових потоків, розвиток сучасних інформаційних технологій та створення фінансової архітектури глобального масштабу (рис. 1).

Рис. 1. Рушійні сили транснаціоналізації [2, с. 28]

За методикою ООН, **транснаціональними** вважаються **банки** з обсягом активів не менше 2 млрд. дол. США і власною мережею філій (не менше ніж у 5 іноземних державах). Їх діяльність характеризується високою питомою вагою міжнародних операцій (більше 50%), глобалізацією в географічному плані, універсальністю послуг.

За класичним визначенням, **ТНБ** – великі кредитно-фінансові комплекси, які за підтримки держави, маючи у своїй структурі широкую мережу зарубіжних представництв, контролюють валютні та кредитні операції на світовому ринку, виступаючи головними посередниками у міжнародному русі позичкового капіталу.

Процеси лібералізації руху капіталів та глобалізації фінансових ринків обумовлені прагненням ТНБ до глобальної присутності на світовому ринку, а саме на валютному, кредитному та ринку капіталів. Отже, ТНБ є міжнародними банківськими монополіями, що завдяки зрощуванню з промисловими монополіями дає змогу їм брати участь у економічному розподілі світового ринку позичкових капіталів і кредитно-фінансових послуг.

ТНБ на міжнародних фінансових ринках грають ключову роль, мобілізуючи величезні обсяги мультивалютних грошових коштів і оперуючи ними на світовому рівні. Інтернаціоналізація банківських систем сприяє взаємодії національних економік і посиленню міжнародних зв'язків фінансового капіталу [3, с. 258-259]. За ступенем розвитку інтеграційні процеси в банківській діяльності можна поділити на чотири стадії (рис. 2).

Рис. 2. Стадії розвитку міжнародної банківської інтеграції

ПРОБЛЕМИ И ПЕРСПЕКТИВЫ РАЗВИТИЯ СОТРУДНИЧЕСТВА МЕЖДУ СТРАНАМИ ЮГО-ВОСТОЧНОЙ ЕВРОПЫ В РАМКАХ ЧЕРНОМОРСКОГО ЭКОНОМИЧЕСКОГО СОТРУДНИЧЕСТВА И ГУАМ

I стадія – наступальна кредитна експансія. На цій стадії розвитку інтеграції, що сприяє розквіту фінансової глобалізації, знаходяться банківські системи країн США, Європейського Союзу, Канади, Японії, Австралії. Основними особливостями діяльності національних банківських систем вказаних держав є використання іноземного капіталу та розвиток інституційної інтеграції банківської інфраструктури. Головним завданням найбільших банківських об'єднань, які розвивають наступальну кредитну інтеграцію, є концентрація банківського капіталу до рівня, що забезпечує вихід на ринки країн, які розвиваються, на низьких стадіях інтеграції, та покриття відповідних ризиків. Варто зазначити, що саме банки першої стадії інтеграції формують підґрунтя для розвитку транснаціоналізації.

II стадія - захисна фінансова інтеграція. До країн, що належать за ступенем розвитку міжнародної банківської інтеграції до цієї стадії, слід віднести країни Південно-Східної Азії та Латинської Америки. Вони розвивають національні фінансові ринки, укріплюючи місцеві банківські системи. Для активізації процесів інтеграції національних банківських систем у світові цими державами було послаблено жорсткі протекціоністські обмеження на проникнення іноземного банківського капіталу та на основі принципу взаємності розширення межі його допуску на національні фінансові ринки.

III стадія – передінтеграційна. Стадія властива банківським системам країн Центрально-Східної Європи - Болгарія, Чехія, Угорщина, Україна, Росія, Казахстан. Основою для розвитку інтеграційних процесів у національних банківських системах вказаних країн стала реорганізація державних спеціалізованих банків, які почали виконувати роль системоутворювальних кредитних інститутів.

IV стадія – дезінтеграція (конфліктна лібералізація) – характеризується використанням державами подвійної політики стосовно процесів проникнення іноземного банківського капіталу. Ця стадія характерна для новобалканських держав.

В 2010 р. згідно рейтингу провідних ТНБ світу з ринкової вартості лідируючі позиції займають фінансові установи з Китаю (рис. 3). До числа 30 найпотужніших ТНБ світу входять: 5 банків Китаю, 6 – США, 4- Великої Британії, 4 – Австралії, 3- Бразилії, 3 – Канади, 1 – Іспанії, 1 - Японії, 1- Росії, 1 – Швейцарії, 1 – Франції.

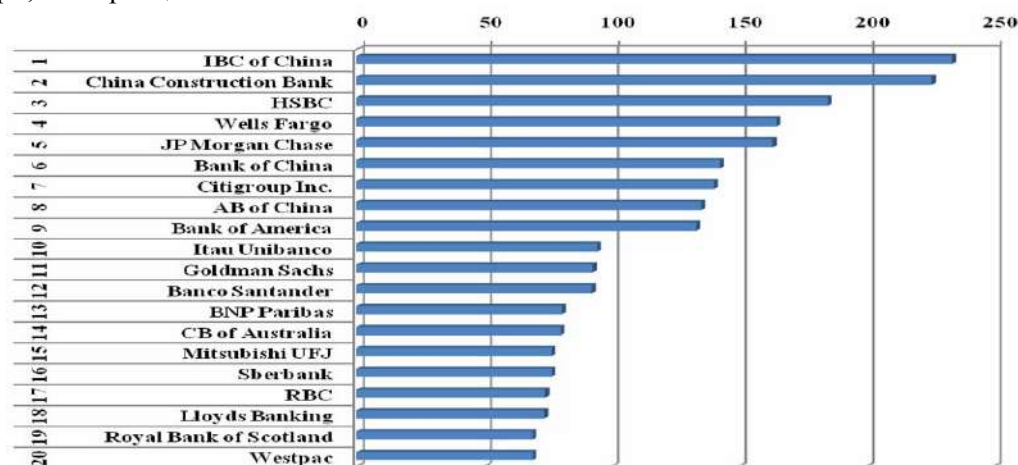

Рис. 3. Рейтинг провідних банків світу з ринкової вартості в 2010 р., млрд. дол. США [4]

На основі цього рейтингу необхідно відзначити, що в 2010 р. серед 30 фінансових установ найбільша частка капіталу приходилася на ТНБ з Китаю – 26%, США – 25%, Великої Британії – 13%, Австралії– 9%, Бразилії– 7% та Канади– 7% (рис. 4).

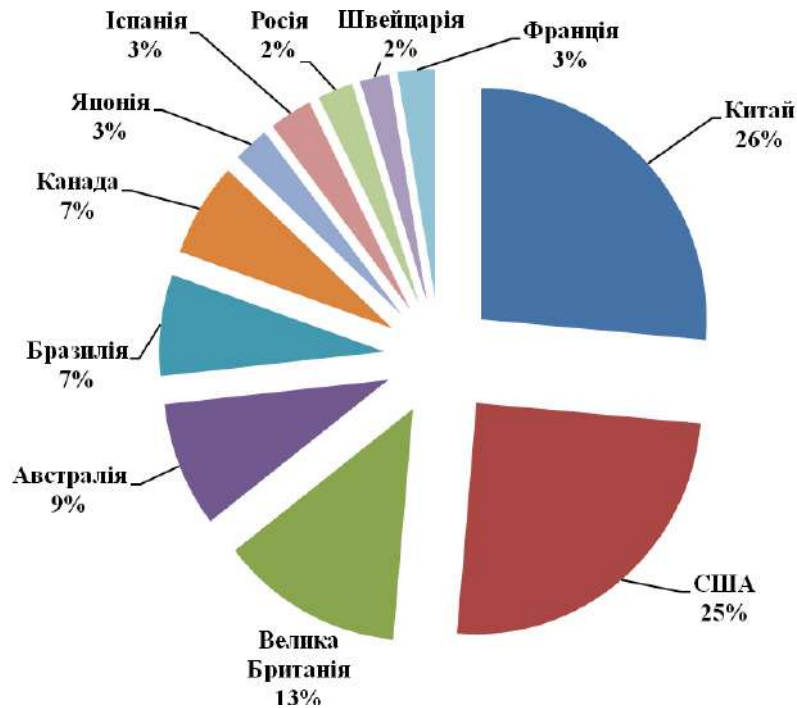

Рис. 4. Частка капіталу країни походження ТНБ з рейтингу 30 провідних банків світу в 2010 р., млрд. дол. США [4]

Створенню потужних ТНБ сприяли зниження, а іноді й скасування деяких регуляторних норм, що дало змогу потужним банкам порівняно легко входити в новий бізнес, а отже диверсифікувати джерела доходів за допомогою операцій на ринку капіталу, на грошовому ринку та активне засвоювання нових сегментів фінансового ринку – операцій з цінними паперами та страхового бізнесу.

Таким чином, зняття певних обмежень щодо перетікання капіталу в різні сегменти фінансового ринку та суттєве загострення конкурентної боротьби підштовхнуло посередників до консолідації активів і створення потужних ТНБ. Суттєва концентрація капіталу дала змогу безперешкодно входити на будь-які ринки [5, с. 32]. Починаючи з 90-х років ХХ ст., наглядові органи розвинутих країн почали проводити політику лібералізації доступу іноземних банків на місцеві фінансові ринки. Почався перерозподіл фінансових ресурсів. Таким чином, зросли масштаби проникнення ТНБ шляхом створення відділень, філій та представництв і у спосіб вкладання коштів у наявну фінансову інфраструктуру. Головною ознакою цього періоду є проникнення ТНБ у країни, що розвиваються, котрі не мали власної фінансово-кредитної системи, яка б була спроможна ефективно розподіляти фінансові ресурси. Кредитні відносини в приймаючій країні почали контролюватися ТНБ, що сприяло розвитку монополістичних тенденцій в банківському секторі. По мірі зростання економічної взаємозалежності країн державі все складніше підтримувати режим банківського регулювання, що відрізняється від існуючого в інших країнах, де діють ТНБ. Транснаціоналізація банківських систем різних країн робить їх більш взаємозалежними, що сприяє зростанню небезпеки. Отже, вплив регулятивних інструментів не буде здатний забезпечити стабільність національної банківської системи під час ймовірних труднощів ТНБ [6, с. 21].

Результативність функціонування іноземного капіталу у банківській системі приймаючої країни може розглядатися як результат взаємодії чотирьох груп чинників: економічні чинники присутності іноземного капіталу у банківському секторі, регулятивні умови для іноземного капіталу у банківській системі, мотиви іноземних інвесторів та банків приймаючих країн щодо продажу акцій (рис. 5).

Щодо присутності ТНБ в національній банківській системі в світовій практиці виділяють три групи країн:

1. розвинуті країни, у фінансових системах яких майже відсутні іноземні банки. Наприклад, країни, де частка іноземного капіталу в банківському секторі не перевищує 5-8% - США, Швейцарія, Японія, Німеччина;
2. країни, де рівень присутності ТНБ коливається від 15 до 80%;

3. країні, де іноземна власність домінує, тобто ТНБ повністю контролюють місцевий ринок банківських послуг. Приміром, Нова Зеландія, Йорданія, Бахрейн, Ботсвана [7, с. 46].

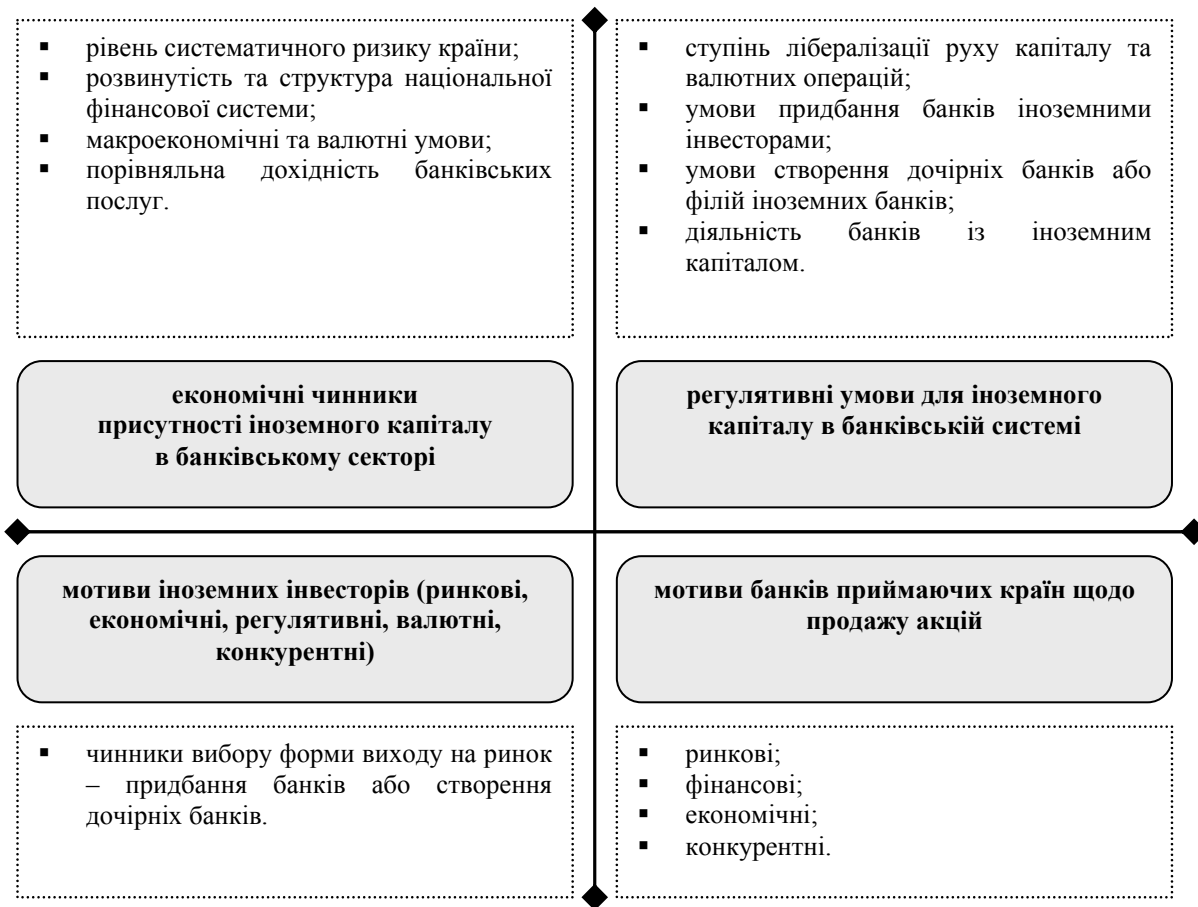

Рис. 5. Чинники транснаціоналізації банківського сектору [6, с. 21-22]

Держави є носіями неоднакових економічних і політичних потенціалів, корекцію яких здійснюють мінливі геоелекономічна та геополітична ситуації у світі. Взаємодія приймаючої країни з потужними ТНБ характеризується як співробітництво та конкуренція одночасно, в процесі якої зростає асиметрія економічної влади на користь ТНБ.

Глобальні взаємозв'язки транснаціональних структур утворюють наднаціональну мережу економіку, яка не прив'язана жорстко до територій і тому є рухливою [8, с. 493]. Проведена ціла низка досліджень щодо здатності іноземних банків переносити кризові імпульси з країн походження в приймаючі країни. Макроекономічні шоки в країні базування ТНБ відбиваються на поведінці їх закордонних дочірніх структурах. Наприклад, згідно з висновком експертів Центрального банку Мексики, що обсяг зарубіжного кредитування американських банків більш корелює з економічними умовами в самих США, ніж з темпами росту економіки та рівнем відсоткових ставок в приймаючій країні. Тобто ризик транскордонної передачі шоків різко збільшується, якщо має місце домінування банків, що генерують ці шоки країни на відповідні закордонні ринки.

В кризовій ситуації вдалося виявити цілу низку **стримуючих чинників потужних ТНБ**, що несуть у собі загрозу для фінансової безпеки приймаючої країни:

- *збереження депозитів у іноземних філіалах ТНБ.* Оскільки філіальні установи не є юридичними особами, тоді відповідальність перед вкладниками країн їх перебування несуть закордонні для цих вкладників центральні банківські структури. Проте материнські компанії ТНБ переживаючи серйозні труднощі та отримуючи антикризову допомогу від урядів своїх країн, об'єктивно більш переймаються вітчизняними клієнтами, ніж інтересами іноземних клієнтів. Вірогідність подібної дискримінації закордонних вкладників посилюється, якщо ТНБ базуються в невеликих країнах, економічний потенціал яких не є досить великим. Наприклад, Ірландія, кризова ситуація в економіці якої сильно позначилася на інтересах вкладників філіальної мережі її банків у країнах Євросоюзу.

- *проблема розподілу між країнами відповідальності у випадку краху ТНБ.* Відповідно до принципів «Базеля II» головна відповідальність із нагляду міжнародних банківських об'єднань делегована національним регуляторам країн походження материнських банків таких груп. Було б логічно делегувати країнам походження ТНБ і відповідальність у випадку краху. Проте світова фінансова криза продемонструвала, що це неможливо для невеликих країн, що є обмеженими по економічному потенціалу, проте мають розгалужену мережу закордонних банківських філій. Наприклад, три провідних банки Австрії мають досить розгалужену мережу філій і дочірніх установ закордоном, причому сукупні активи цих ТНБ удвічі перевищують ВВП країни базування. Інтервенції міжнародних фінансових організацій і центральних банків не сприяли своєчасному мінімізуванню негативних проявів, що викликало руйнівні економічні, політичні та соціальні зміни.
- *проблема, пов'язана з високою централізацією керування ліквідністю, яку практикують ТНБ.* Більшість міжнародних банківських груп надають перевагу управлінню ліквідністю зі штаб-квартир. Ця система ефективно працює в нормальних умовах і дозволяє економити. Проте, вона перестає функціонувати, коли ТНБ стає неплатоспроможним. Отже філіальні та дочірні закордонні структури повинні розраховувати виключно на власні сили [9, с. 79-81].

Таким чином, якщо операції іноземного банку є значними за обсягами в межах банківської сектору приймаючої країни, то це може дестабілізувати її фінансову систему. З метою забезпечення стабільності банківської системи та безпеки заощаджень вітчизняних вкладників для приймаючої країни дуже важливим є обмеження видів операцій іноземного банку та висунення певних вимог щодо обсягу власного капіталу філій іноземних банків.

З огляду на світовий досвід, із метою уникнення негативних наслідків від припливу значних обсягів іноземного капіталу на внутрішній фінансовий ринок використовують такі *регулятивні інструменти*:

- контроль за рівнем та динамікою валютних резервів;
- лібералізацію зовнішньої торгівлі;
- обмеження на експорт і імпорт капіталу;
- проведення жорсткої монетарної та фіскальної політики;
- забезпечення гнучкості офіційного курсу національної грошової одиниці тощо.

З метою контролю за грошовою масою більшість розвинутих країн вводять обмеження на операції іноземних банків. В Швеції, Іспанії, Італії, Греції іноземним компаніям забороняється бути членами фондових бірж. Країни, що розвиваються, за винятком, Гонконгу, Сінгапуру, Малайзії, Південної Кореї, взагалі забороняють участь іноземців у місцевих фондових біржах. Отже, лише в семи країнах США, Канаді, Великої Британії, Швейцарії, Німеччині, Бельгії, Люксембурзі немає обмеження на рух міжнародного капіталу. В інших країнах, виходячи зі стану платіжного балансу чи цілей макроекономічної політики, регулюють такі операції.

Деякі країни (Канада, Фінляндія, Швеція, Норвегія) виходячи з того, що іноземний банківський капітал у разі зняття обмежень може поставити під свій контроль всю фінансову систему країни, а потім підпорядкувати більшість галузей економіки, тим самим завдати серйозної шкоди національному суверенітету, використовують один з регуляторних інструментів те, щоб головні контори іноземних банків знаходилися на території країни, заборонялося відкриття відділень банків, чий штаб-квартири розташовувалися за межами національних кордонів.

В Іспанії, Італії, Канаді, Японії та Швейцарії ліценції на відкриття іноземних відділень, філій та представництв видаються тільки після того, як будуть отримані відповідні дозволи для власних банків та території інших країн.

В більшості провідних країн, окрім Великої Британії та Японії від іноземних відділень приймаюча країна вимагає співвідношення капіталу до активів за критеріями як для самостійних установ. Дане положення викликано міркуваннями безпеки, щоб у разі фінансових труднощів іноземне відділення було спроможне обійтися без фінансової підтримки материнського банку.

«Невидимі» обмеження:

- вимоги надання рекомендаційних листів від материнських установ, що практикує Канада, Ірландія;
- гарантії моральних зобов'язань про підтримку місцевих відділень;
- з метою кращої орієнтації іноземного інституту на місцевому ринку закріплення певної кількості місцевих представників у правлінні іноземних банківських установ (Швейцарія).

Розбіжності нормативно-правового забезпечення країни-реципієнта та країн-інвесторів можуть позначитись та стійкості національної банківської системи та безпеці економіки. Ті механізми, що

успішно діють в розвинутих країнах, де, переважно, зареєстрована материнська компанія ТНБ, можуть не відповідати законодавчим важелям, що використовують у регулюванні банківського сектору приймаючої країни. Наприклад, материнські банки не зобов'язані сплачувати за заборгованостями своєї іноземної філії, якщо вона зіткнулася з проблемами виплат або в зв'язку з діями уряду в приймаючій країні [6, с. 22-23].

Рекомендації. В багатьох випадках цілі діяльності ТНБ та критерії економічної ефективності, на які вони орієнтуються, не збігаються з цілями та критеріями країн, на території яких розташовані філії ТНБ. Останні набувають рис наднаціональних структур, які керуються власними глобальними інтересами. Внаслідок цього достатньо реальною є ситуація, коли інтереси національного економічного розвитку протирічать національній економічній безпеці.

Негативний вплив ТНБ на економічні процеси в приймаючій країні повинен бути нівельований за рахунок розробки та впровадження збалансованої системи державного регулювання іноземного інвестування щодо фінансової сфери, яка повинна мати кількісну оцінку фінансової безпеки держави відносно ввезеного капіталу, репатріації прибутку та т.і.

У зв'язку з цим, необхідно посилити державне регулювання зовнішньоекономічного блоку національної економіки та участі держави в розробці колективних міжнародних угод по регулюванню діяльності ТНБ. В контексті транснаціоналізації ключовим питанням забезпечення фінансової безпеки держави постає визначення обсягу, змісту і меж повноважень держави в взаєминах із ТНБ. Спрямована на оптимальне використання можливостей транснаціоналізації та нейтралізації її негативних наслідків політика уряду країни, має бути комплексною і ґрунтуватися на чітко визначених у часі та просторі стратегічних цілях і пріоритетах держави.

Лібералізація та інтеграція банківської системи приймаючої країни до міжнародного фінансового ринку повинні бути поступовими та контрольованими, що дозволить використати переваги транснаціональних процесів при найменших ризиках.

Висновки. Підвищення значення банківського бізнесу забезпечується прискоренням процесів транснаціоналізації та трансформації економічних систем. Міжнародний банківський бізнес зараз характеризується переорієнтацією діяльності ТНБ із фінансових посередників на активних учасників міжнародних фінансових операцій. Процеси транснаціоналізації економічних систем підвищують значення ринку банківських послуг як важливої складової глобального економічного простору, що забезпечує функціонування та розширене відтворення національних та світової господарських систем. Процеси транснаціоналізації посилюють регіональну та глобальну нестабільність через взаємозалежність національних економік на світовому рівні. Локальні економічні коливання або кризи в одній країні можуть мати регіональні або навіть глобальні наслідки.

Таким чином, експансія провідних ТНБ на ринки країн та фінансова глобалізація сформували новий макрофінансовий ландшафт світу. За ним криється не просто модернізація мікрорівневих передумов фінансової діяльності в масштабах усього світу, але й радикальна зміна макрофінансового наповнення систем зв'язків між фінансовим і реальним секторами економіки. Найбільш суттєвим фактором транскордонних домінант для ТНБ є намагання географічного розширення джерел формування капіталу та інших пасивів, диверсифікації ризиків та захоплення нових ринків, які би створювали можливості швидкого нарощування прибуткових активів.

СПИСОК ДЖЕРЕЛ:

1. Черниченко Г.О. Трансформація стратегій транснаціоналізації світового банківського сектору в умовах кризи / Г.О. Черніченко, Ткаченко В.М. // Проблеми розвитку внешнеэкономических связей и привлечения иностранных инвестиций: региональный аспект. – Сборник научных трудов. Донецк: ДонНУ. - 2010. – С. 353-356.
2. Зарицька І.А. Конвергенція національних банківських систем постсоціалістичних країн в умовах євроінтеграції / І.А. Зарицька // Актуальні проблеми економіки. – 2010. - №7. – С. 27-41.
3. Ключко Л.А. Транснаціональні банки: позитивний вплив і негативні наслідки для національних банківських систем / Л.А. Ключко // Актуальні проблеми економіки. – 2010. - №8. – С. 257-264.
4. Global bank ranking by market capitalization [Електронний ресурс] - Режим доступу: <http://www.banksdaily.com/rus/topbanks2008.html>
5. Школьник І. Міжнародні фінансові конгломерати у банківському секторі України / І. Школьник // Вісник НБУ. – 2010. - №2 (168). – С. 32-35.
6. Баянт Г. Регулювання діяльності іноземних банків в умовах глобалізації та лібералізації руху капіталу / Г. Баянт // Світ фінансів. – 2008. - №2 (15). – С. 20-26.

7. Стубало Т. Иноземний капітал у банківській системі України / Т. Стубало // Світ фінансів. – 2008. - №2 (15). – С. 45-50.
8. Анилионис Г.П. Глобальный мир: единый и разделенный. Эволюция теорий глобализации / Г.П. Анилионис, Н.А. Зотова - М.: Международные отношения, 2005. - 676 с.
9. Розинский И. Иностранные банки: к вопросу о роли в «миграции» кризисных импульсов / И. Розинский // Российский экономический журнал. – 2009. - №6. –С. 77-83.
10. Гуртов Д.О. Транснаціональний капітал в структурі глобального фінансового ринку: автореф. дис. на здоб. наук. ступ. канд. екон. наук: 08.02.03 / Гуртов Д.О.; Держ. вищ. навч. закл. «Київський нац. екон. ун-т ім. В. Гетьмана». – Київ, 2010. – 20 с.: ілюстр.

РЕЗЮМЕ

Інтенсивна транснаціоналізація банківського капіталу призвела до того, що фінансова стабільність в світі, на окремому сегменті фінансового ринку, в окремій країні, дедалі більше стає залежною від ефективності діяльності окремої глобальної інституції, оскільки невдача на одному з географічних ринків швидко позначається на погіршенні рівня ліквідності на іншому географічному ринку незалежно від ступеня двосторонніх зв'язків між ними, а, відповідно, до швидкості реалокації активів та пасивів ТНБ.

Ключові слова: транснаціоналізація, банківський капітал, іноземний банк, фінансова система, банківський сектор.

РЕЗЮМЕ

Інтенсивная транснационализация банковского капитала привела к тому, что финансовая стабильность в мире, на отдельном сегменте финансового рынка, в отдельной стране, все больше становится зависимой от эффективности деятельности отдельного глобального учреждения, поскольку неудача на одном из географических рынков быстро сказывается на ухудшении уровня ликвидности на другом географическом рынке независимо от степени двусторонних связей между ними, а, соответственно, и скорости реаллокации активов и пассивов ТНБ.

Ключевые слова: транснационализация, банковский капитал, иностранный банк, финансовая система, банковский сектор.

SUMMARY

Intensive transnationalization of the banking capital has led to world financial stability, on a separate segment of the financial market, in the separate country, becomes more dependent on effective activity of separate global institution as far as a failure on one of the geographical markets quickly adversely affect liquidity level worsening in other geographical market independently of two-way communications between them, accordingly and relocation speeds of TNB actives and passives.

Keywords: transnationalization, banking capital, foreign bank, financial system, banking sector.

ГОСУДАРСТВЕННАЯ ФИНАНСОВАЯ ПОДДЕРЖКА КОММЕРЧЕСКИХ ИННОВАЦИЙ В СТРАНАХ ЕВРОПЫ И ЦЕНТРАЛЬНОЙ АЗИИ

Меша О.В., аспирант кафедры «Международная экономика» Донецкого национального университета

Актуальность темы исследования. Сегодня Коммерческие инновации и НИОКР являются ключевыми факторами автогенерируемого долгосрочного экономического роста. Эти факторы создаются внутри экономической системы и реагируют на экономические стимулы.

Преобразование исследований в экономически продуктивные коммерческие технологии является важным недостающим звеном в странах Европы и Центральной Азии (ЕЦА). Как правило, основная часть расходов на НИОКР в странах ЕЦА – до двух третей от 0,9 процента ВВП – финансируется правительствами, в то время как только одна треть финансируется частным сектором.

Использование инструментов, таких как встречные гранты и венчурный капитал – при максимально возможном разделении рисков с частным сектором у участия последнего в процессе отбора проектов, – необходимо в странах ЕЦА для обеспечения прозрачности и коммерческой жизнеспособности и смягчения риска неуспеха для правительства.

Цель исследования состоит в оценке необходимости государственной финансовой поддержки коммерческих инноваций.

Степень изученности проблемы исследования. Необходимо отметить научные исследования в